

Sestry a bratři!

Jestliže dnes prožíváme v naší diecézi smíření, potom je třeba zdůraznit, že Bůh se nikdy nesmíří: se zlem, hříchem, smrtí a se vším, co narušilo a pokřivilo jeho krásné stvoření. Pořád nás bude zvát, bude do nás šťouchat, šprtat, bude nás přitahovat, přesvědčovat... Říkáme tomu také Boží hněv – tzn. horlivost, se kterou Bůh nikdy nepřestane náruživě bojovat proti zlu a hříchu, aby zachránil hříšníka. Takto nás potom ustavičně smiřuje se sebou.

Izraelité to ve svých dějinách zakusili mnohokrát; velmi výrazně při tragédii babylónského vpádu: chrám byl rozbořen, Jeruzalém zničen, země zbídačena, lid odveden do vyhnanství...

Izrael jakoby pohřbil své naděje na budoucnost, vše bylo mrtvé a definitivně prohrané. A tehdy Bůh skrze proroka Ezechiela provolává – a my jsme to dnes slyšeli v prvním čtení – „Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země.“ Bůh nepřestává svůj lid milovat, nesmíří se s prohrami a temnotami a nad očekávání zachraňuje

Tento prorocký text se mi vybavil, když jsem se modlil v Jeruzalémě u Božího hrobu – tedy hrobu, který jediný zůstal prázdný zevnitř, aniž by ho někdo vykradl, protože Kristus smrt překonal a z tohoto hrobu vstal. Tady se slova proroka naplňují. Bůh ve své horlivosti vstupuje do tohoto světa, svého Syna nechává ztotožnit s hříchem (srov. 2 Kor 5,21) a uzavřít do smrti, aby právě tam zvítězil a přinesl člověku smíření, Boží blízkost a věčný život. Proto Ježíš vyhlašuje už dopředu před svou smrtí v dnešním evangeliu: „Já jsem vzkříšení a život...“

Zůstává otázka, jestli se také my jako Bůh nesmiřujeme s hříchem a zlem. Anebo jsme naopak už leccos vzdali, rezignovali, smířili se s tím, co je špatné a průměrné a povrchní a vlažné, protože už to lepší nebude, a uvykli jsme tomu. Zvláště když jsme se nějak snažili, ale nevyšlo to, jak jsme předpokládali: „Pane, kdybys tu byl...“, říká Marta i Marie. Ano, kdybys v tom, Pane, bylo by to jinak dopadlo... už je to pasé... Ale Ježíš ví, proč v něčem čeká, proč nezasahuje, jak čekáme: „abyste uvěřili.“ Sleduje oživení a růst našeho vztahu k Bohu! A tak Ježíš přichází stále, nesmiřuje se s tím, co jsme už pochovali a vzdali. „Pane, pojď se podívat,“ říká Marta. Ano, je třeba pozvat Pána, aby se podíval do těch našich temnot... on bude plakat s námi! A potom požádá: „Odstraňte ten kámen.“ Ale vždyť „už zapáchá...“ Zdráháme se otevřít před Pánem to, co v našem srdci zahrňuje, co se v nás a v našich vztazích rozkládá už nejen čtvrtý den, ale možná čtvrtý rok nebo desátý rok... Ale právě tohle Pán nemůže udělat bez nás: potřebuje naše pozvání! Nevzdává to, stále přichází a ujišťuje: „Budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Uvěřme, bratři a sestry, že Pán může a chce rozrazit i naše hroby, i to, co hříchem zapáchá, a ukázat na nás svou slávu. Nesmiřme se s tím, s čím se nechce smiřovat on, abychom mu umožnili vykonat to, na co my sami nestačíme, a mohli tak být s ním zvláště v této vrcholící postní době opravdu smíření: tedy uvedeni do spojení s ním i s našimi bližními.

Milé katechumenky, vy jste uslyšely Pánův hlas, který vás jako Lazara zavolal a volá k životu s ním. Opustili jste své temnoty, průměrnosti, starý způsob života bez víry, a jdete mu vstříc. Ještě zbývá leccos rozvázat, povolit, napravit, upevnit, posílit... Proto se církev za vás dnes modlí a vyprošuje vám ten život Boží, který vás chce ve křtu naplnit. Nesmiřujte se s tím, co je na půl cesty, ale vycházejte Pánu s odvahou a touhou vstříc, aby mohl posilovat vaši víru.